

Opatrně jsem se doklouzal 21. ledna po zledovatělé silnici do Lázní Bělohrad, abych si v komorním sálku místních lázní po delší době mohl poslechnout naživo skupinu **Bokomara**. Dorazil jsem včas a ještě před začátkem jsem stačil prohodit pár slov s Lubošem Javůrkem na téma leden, sníh a letní pneumatiky (lze též zaměnit za sjeté celoroční). Kapelu po koncertu čekala cesta domů a nemají to zrovna za rohem.

První *Okno do ulice* zazpíval Luboš sám, ale pak si už pozval na výpomoc Radka Maříka s kytarou a Hynka Tecla s basou. Malým sálkem s nevelkou návštěvností se začaly rozeznívat bokomaří písničky a já se s chutí zaposlouchal do lehce nazvučného (bez zvukaře v sále), skoro "unplugg" koncertu. Mimo starých známých pecek, kde občas mile nenápadně vypadl text, zazněla i ukázka z připravovaného alba s tematikou 12 divadelních her s texty Milana Jablonského - ***Sen noci Svatojánské.***

Bokomara na ilustračním snímku

foto: Vít Školník Urban ©

Bokomara si s sebou přivezla i hosta a na pódiu se vedle zpěvačky Katky Menšíkové objevil? **Ja rda Matěj Matějů**

. Už si ani nevzpomenu, na kterém že Slunovratu ve Svojsčicích jsem ho viděl naposledy, mihnul se mi ještě v jakési TV reklamě na jakési CD. Luboš mu předal kytaru, sám vylovil z kapsy po letech foukačku a celá Bokomara tentokrát v pěti lidech vypálila

Mys Horn, Fénixe

a

Konvičku

. Pro mne první vrchol koncertu.

Napsal uživatel Yankee
Úterý, 15 Únor 2005 04:00

Jarda, čerstvě propuštěný z nemocnice, odešel poslouchat mezi diváky a Bokomara pokračovala v starých i novějších písničkách - *Miláček*, *Semínka*, *Pionýrský šátek*, *Uzenářské blues*, *Bělásek*, *Nedávej*, *Lustr nebo můra*, *Obratník*, *Raka*, *Krásné ženy nemají to snadné?*

Potvora čas umí opravdu rychle utéct a Lubošova věta "*?mimo jiné Vám přejeme hodně peněz, protože je lepší být bohatý a zdravý než chudý a nemocný*" ukončila necelou dvouhodinovku. Úklona, potlesk a... ..část publika, evidentně lázeňští hosté, se zdvihla a začala odcházet!

Desetivteřinové rozpačité ticho a šoupání židlí, ale zbývající část publika, evidentně za muzikou dorazivší, se znovu roztleskala a všichni muzikanti, evidentně zaskočení, přišli zpět s přídávkem. A ten stál za to - *Když nejsi se mnou* a Jarda přihodil Claptonovu *Tears in Heaven*. Pěkně v originálu, protože, jak sám řekl, tahle moc dobře přeložit nejde. Pro mne jednoznačně druhý vrchol celého vystoupení Bokomary a hosta, který v tu chvíli nemohl rozhodit ani opakovaně vyzvánějící mobil paní sedící přede mnou.

Cestou domů jsem místy v husté chumelenici jel naslepo, zapadnout v tu chvíli do škarpy, najdou mne až na jaře. Rozsvítil jsem autorádía a ejhle - *Tramtárie* :o)

Asi jsem moc cíťa, ale stejně, díky Bokomaro za krásné pohlazení po dušičce.